ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΕΦΕΣΕΙΣ

Αριθμός απόφασης
221 /2022
(αρ. κατ. 5265/2615/2019)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Ελένη Αντωνοπούλου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε το Τριμελές Συμβούλιο Διοικήσεως του Πρωτοδικείου Πειραιώς με την με αριθμ. 44/2021 απόφασή του και από τη γραμματέα Πουλοπούλου Αθανασία.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 10 Μαΐου 2021 για να δικάσει την έφεση με αριθμό κατάθεσης 5265/2615//2019 κατά της με αριθμό 119/2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου Νίκαιας μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ - ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: , του κατοίκου Κορυδαλλού Αττικής (οδός αρ.), με ΑΦΜ , ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου Δικηγόρου του Κούβαρη Μιχαήλ με Α.Μ.Δ.Σ.Αθηνών 031778, με την από 6-5-2021 δήλωση του άρθρου 242 § 2 ΚΠολΔ, που προκατέθεσε προτάσεις (για τις οποίες εκδόθηκε το Α370950/2021 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων Δ.Σ.Π.).

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ – ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία « ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK ΑΕ» και το διακριτικό τίτλο «EUROBANK», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Όθωνος αρ. 8), νομίμως εκπροσωπουμένης, με ΑΦΜ 996866969, ως καθολικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK ERGASIAS ΑΕ», η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου Δικηγόρου της Κωνσταντίνου Κουτσουλέλου Α.Μ. Δ.Σ.Αθηνών 012191, με την από 5-5-2021 δήλωση του άρθρου 242 § 2

ΚΠολΔ, που προκατέθεσε προτάσεις (για τις οποίες εκδόθηκε το Α373807/2021 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων Δ.Σ.Π.).

Ο ήδη εκκαλών, με την από 24.7.2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 90/27.7.2017 αγωγή του ενώπιον του Ειρηνοδικείου Νίκαιας, ζήτησε ό,τι αναφέρει σε αυτή. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, με την 119/5.11.2018 απόφασή του (τακτική διαδικασία), απέρριψε την αγωγή.

Ο εκκαλών προσέβαλε την ανωτέρω απόφαση με την από 6.6.2019 έφεσή του, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 60/2019, και, με αριθμό έκθεσης κατάθεσης στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου 5265/2615/2019, προσδιορίστηκε για την παραπάνω δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι των διαδίκων, ύστερα από τις άνω δηλώσεις τους, που έγιναν σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 242 § 2 ΚΠολΔ, δεν εμφανίστηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αλλά προκατέθεσαν έγγραφες προτάσεις.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η από 6.6.2019 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης στη Γραμματεία του παρακάτω πρωτοβάθμιου δικαστηρίου 60/7.6.2019 έφεση του εκκαλούντος κατά της με αριθμ. 119/2018 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Νίκαιας, το οποίο δίκασε την από 24.7.2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 90/27.7.2017 αγωγή του κατά την τακτική διαδικασία και απέρριψε αυτήν, έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα, αφού από τη μελέτη της υπόθεσης δεν προκύπτει ότι έλαβε χώρα επίδοση της προσβαλλόμενης απόφασης, ούτε ότι παρήλθε η για την ένδικη περίπτωση εφαρμοζόμενη διετία από τη δημοσίευσή της στις 5.11.2018, μέχρι την άσκηση της κρινόμενης έφεσης, με την κατάθεση του δικογράφου της στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου στις 7.6.2019, δεδομένου ότι έχει κατατεθεί το κατ' άρθρο 495 § 3 ΚΠολΔ παράβολο. Επομένως, είναι παραδεκτή και πρέπει να ερευνηθεί, κατά την

αυτή τακτική διαδικασία, το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 § 1 ΚΠολΔ).

Ο ήδη εκκαλών, με την παραπάνω αγωγή του, ισχυρίζονταν ότι την 23.11.2010 συνήψε με την εναγόμενη τραπεζική εταιρία στη Νίκαια Αττικής σύμβαση τοκοχρεωλυτικού δανείου με αριθμό 65001089057/2010, αρχικού ποσού 45.000,00 ευρώ και με τους αναφερόμενους όρους, προκειμένου να καλύψει τα έξοδα εγκατάστασης φωτοβολταϊκού συστήματος. Ότι παράλληλα με τη σύναψη της ως άνω σύμβασης, προέβη σε σύσταση ενεχύρου προς εξασφάλισή της, εκχωρώντας τις απαιτήσεις που διατηρούσε έναντι της ΔΕΗ Α.Ε., δυνάμει της από 7.6.2010 σύμβασης προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας. Ότι από τον Ιούνιο του 2012 αναγκάστηκε να προβεί σε διαπραγματεύσεις με τους προστηθέντες υπαλλήλους της εναγομένης, προκειμένου να τροποποιήσει τους όρους της σύμβασης, με σκοπό να επιτύχει μείωση της δόσης εξυπηρέτησης του δανείου του με ταυτόχρονη επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής του. Ότι προς τον σκοπό αυτό συναίνεσε στην παραχώρηση εμπράγματης ασφάλειας σε ακίνητο ιδιοκτησίας του στη Σαλαμίνα, στο οποίο και είχε εγκατασταθεί το φωτοβολταϊκό σύστημα. Ότι επί έξι μήνες ανέμενε την υλοποίηση της τροποποίησης των όρων δανεισμού και όταν τελικά η εναγόμενη απάντησε ότι δεν ικανοποιείται από το εν λόγω ακίνητο, υπέβαλε την 7.9.2012 εκ νέου το αίτημά του, προσφέροντας έτερο ακίνητο της ιδιοκτησίας του. Ότι εν συνεχεία η εναγόμενη του απέστειλε εξώδικο καλώντας τον να ρυθμίσει τις οφειλές του, χωρίς ωστόσο να υφίστανται τέτοιες, καθόσον ο ίδιος ήταν ενήμερος. Ότι ενόσω διαρκούσαν οι διαπραγματεύσεις υπογραφής πρόσθετης τροποποιητικής πράξης της σύμβασης, ξεκίνησαν αλλεπάλληλες τηλεφωνικές οχλήσεις, σε διαφορετικές ώρες της ημέρας, από διαφορετικούς προστηθέντες της εναγομένης με σκοπό την ενημέρωσή του για προγράμματα ρύθμισης οφειλών. Ότι παρά το γεγονός ότι ο ίδιος ενημέρωσε πολλάκις τους προστηθέντες της εναγομένης για το ευρισκόμενο σε φάση υλοποίησης αίτημα τροποποίησης των όρων του δανεισμού, οι τηλεφωνικές οχλήσεις πολλαπλασιάστηκαν, αποδέκτης των οποίων πλην του ενάγοντος υπήρξε και η ήδη από την 25.8.2014 αποβιώσασα μητέρα του. Ότι εν τέλει, κατόπιν σωρείας επιστολών και

επιτόπιων μεταβάσεων σε διάφορα υποκαταστήματα της εναγομένης, την 21.6.2013, ο ενάγων συναίνεσε ενώπιον Δικαστηρίου στην εγγραφή προσημείωσης επί ακινήτου ιδιοκτησίας του, χωρίς να έχει ενημερωθεί προσηκόντως για τους νέους όρους αποπληρωμής της οφειλής του. Ότι κατόπιν η εναγόμενη τον προέτρεψε να συνυπογράψει την από 1.7.2013 πρόσθετη πράξη με την οποία δεσμευόταν για το ύψος της οφειλής μέχρι εκείνο το χρονικό σημείο, χωρίς όμως ο ίδιος να είναι σε θέση να ελέγξει την ορθότητα του ποσού, ενώ η πρόσθετη αυτή πράξη δεν προέβλεπε ούτε χρόνο έναρξης πληρωμής και λήξης της συμβατικής σχέσης, ούτε επιτόκιο αποπληρωμής. Ότι στην ως άνω συμπεριφορά της εναγομένης ο ενάγων απάντησε με την απεύθυνσή του στην Ανεξάρτητη Αρχή «Συνήγορος του Καταναλωτή», υποβάλλοντας την 5.2.2014 αίτημα να ενημερωθεί εγγράφως για το σύνολο των ειδικότερων τροποποιημένων πια όρων της δανειακής του σύμβασης. Ότι μετά από πληθώρα επιστολών από τον Συνήγορο του Καταναλωτή προς την εναγομένη, η τελευταία προέβη στην αποστολή νεότερης εξώδικης επιστολής προς τον ενάγοντα με την οποία δήλωνε ότι θα προβεί σε καταγγελία του δανείου και σε δικαστικές ενέργειες εναντίον του. Ότι η εναγομένη προέβη σε παράνομες χρεώσεις του ενάγοντος συνολικού ποσού 1.492,06 ευρώ και πλέον συγκεκριμένα χρέωσε το λογαριασμό εξυπηρέτησης του επίδικου δανειακού προϊόντος: α) την 14.5.2013 με το ποσό των 1.210,00 ευρώ με την αιτιολογία «ΕΞΟΔΑ ΑΛΛΑ ΕΞΑΣΦ Δ/1089057», β) την 14.1.2014 με το ποσό των 71,00 ευρώ με την αιτιολογία «ΕΞΟΔΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡ9201/9601445» και γ) την 21.5.2014 με το ποσό των 50,58 ευρώ με την αιτιολογία «ΕΞ ΚΟΙΝ/ΣΗΣ Ε9201/9601445» και δ) με το ποσό των 160,48 ευρώ για τόκους υπερημερίας για το χρονικό διάστημα της μεταξύ τους διαπραγμάτευσης. Ότι η ως άνω συμπεριφορά της εναγομένης, καθώς και οι συνεχείς τηλεφωνικές οχλήσεις της δια των προστηθέντων της προς τον ενάγοντα και την μετέπειτα αποβιώσασα μητέρα του καθ' όλο το διάστημα της προσπάθειας εκ μέρους του να επιλυθεί συμβιβαστικά η μεταξύ τους διαφορά, προσέβαλαν την τιμή και την αξιοπρέπειά του και του προκάλεσαν ψυχική ταλαιπωρία. Ότι με την προεκτεθείσα αντισυμβατική, παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της η εναγόμενη τραπεζική εταιρία του προκάλεσε περιουσιακή ζημία, για την

αποκατάσταση της οποίας δικαιούται αποζημίωση ίση με τα ποσά που αναλύονται ανωτέρω καθώς και ηθική βλάβη, λόγω της στεναχώριας που δοκίμασε και της διάψευσης της σχέσης εμπιστοσύνης που υπήρχε μεταξύ αυτού και της εναγομένης, για την αποκατάσταση της οποίας δικαιούται χρηματική ικανοποίηση. Με βάση το ανωτέρω ιστορικό, επικαλούμενος ενδοσυμβατική και αδικοπρακτική ευθύνη της εναγομένης, ζητούσε να υποχρεωθεί η τελευταία να του καταβάλει αφενός αποζημίωση για την περιουσιακή ζημία που υπέστη, συνιστάμενη στο ποσό των 1.492,06 ευρώ, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση και ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη στο ποσό των 15.000,00 ευρώ, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης και μέχρι την πλήρη εξόφληση. Τέλος ζητούσε να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί η εναγόμενη στην καταβολή της εν γένει δικαστικής του δαπάνης.

Η υπόθεση συζητήθηκε ενώπιον του Ειρηνοδικείου Νίκαιας και ακολούθησε η έκδοση της εκκαλούμενης απόφασης που, αφού έκρινε παραδεκτή και νόμιμη την αγωγή ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 57, 59, 281, 288, 297, 298, 299, 330, 346, 361, 334, 914, 919, 922, 932 ΑΚ, 1 παρ. 3, 4 και 8 Ν. 2251/1994, 218, 907, 908 παρ. 1 και 176, 189 παρ. 1, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, απέρριψε αυτήν ως ουσιαστικά αβάσιμη στο σύνολό της. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται ο εκκαλών για τους λόγους που αναφέρονται στην κρινόμενη έφεση, που ανάγονται σε κακή εκτίμηση των αποδείξεων, καθώς και σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων, ζητώντας να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη, προκειμένου να γίνει δεκτή η αγωγή του στο σύνολό της.

Από τη διάταξη του άρθρου 914 ΑΚ, που ορίζει ότι όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει, συνδυαζόμενη με εκείνες των άρθρων 297, 298 και 330 του ίδιου Κώδικα, προκύπτει ότι προϋποθέσεις της υποχρέωσης προς αποζημίωση, είναι: 1) ζημιογόνος συμπεριφορά (πράξη ή παράλειψη), 2) παράνομος χαρακτήρας της πράξης ή παράλειψης, 3) υπαιτιότητα, 4) ζημία και 5) πρόσφορος αιτιώδης σύνδεσμος, μεταξύ ζημιογόνου συμπεριφοράς (νόμιμου λόγου ευθύνης) και αποτελέσματος - ζημίας, περιουσιακού ή μη

χαρακτήρα (ΑΠ 209/2018, ΑΠ 1269/2017, ΤΝΠ Νόμος). Παράνομη είναι η συμπεριφορά που αντίκειται σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου, ο οποίος απονέμει δικαίωμα ή προστατεύει συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος, μπορεί δε η συμπεριφορά αυτή να συνίσταται σε θετική ενέργεια ή σε παράλειψη ορισμένης ενέργειας, εφόσον, στην τελευταία περίπτωση υπήρχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση προφύλαξης του προσβληθέντος δικαιώματος ή συμφέροντος και αποτροπής του ζημιογόνου αποτελέσματος (ενώ είναι αδιάφορο σε ποιο τμήμα του δικαίου βρίσκεται η διάταξη που απαγορεύει την ένδικη συμπεριφορά). Για την κατάφαση της παρανομίας δεν απαιτείται παράβαση συγκεκριμένου κανόνα δικαίου, αλλά αρκεί η αντίθεση της συμπεριφοράς στο γενικότερο πνεύμα του δικαίου ή στις επιταγές της έννομης τάξης. Έτσι, παρανομία συνιστά και η παράβαση της γενικής υποχρέωσης πρόνοιας και ασφάλειας στο πλαίσιο της συναλλακτικής και γενικότερα της Κοινωνικής δραστηριότητας των ατόμων, δηλαδή η παράβαση της, κοινωνικώς επιβεβλημένης και εκ της θεμελιώδους δικαιϊκής αρχής, συνεπούς συμπεριφοράς και της υποχρέωσης λήψης ορισμένων μέτρων επιμέλειας για την αποφυγή πρόκλησης ζημίας σε έννομα αγαθά τρίτων προσώπων . Στην έννοια της κατά το άρθρο 914 ΑΚ υπαιτιότητας περιλαμβάνεται ο δόλος και η αμέλεια του παρανόμους πράξαντος ή παραλείψαντος με το χαρακτηρισμό είτε του δόλου είτε της αμέλειας (ΑΠ 345/2017 ο.π.). Επομένως, υπαίτια είναι η συμπεριφορά που επιτρέπει να αποδοθεί στο δράστη προσωπική μομφή, δηλαδή η υπαιτιότητα βασίζεται στον ψυχικό δεσμό του δράστη με την αδικοπραξία. Εξάλλου, πρόσφορη αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς του δράστη και της ζημίας που προκλήθηκε υπάρχει όταν η συμπεριφορά αυτή, κατά το χρόνο και τις συνθήκες που έλαβε χώρα, ήταν ικανή, κατά τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων και χωρίς τη μεσολάβηση άλλου περιστατικού, να επιφέρει τη συγκεκριμένη ζημία. Ειδικότερη μορφή παραβίασης των κανόνων αυτών αποτελεί η εκ μέρους της τράπεζας παράλειψη εκπλήρωσης των υποχρεώσεων εκτίμησης των συμφερόντων του πελάτη, διαφώτισης, παροχής συμβουλευτικής καθοδήγησης και προειδοποίησης αυτού. (ΕφΚρητ 10/2021, ΤΝΠ Νόμος). Επιπλέον και ο Ν. 2251/1994 για την

προστασία του καταναλωτή έχει συμπεριλάβει ειδικές διατάξεις, που επιβάλλουν στον «προμηθευτή» - και στις τράπεζες - την ορθή, αναγκαία και κατάλληλη πληροφόρηση του μέσου «καταναλωτή» - και του ιδιώτη επενδυτή - ώστε αυτός να λαμβάνει τεκμηριωμένα τη σωστή απόφαση της πράγματι ηθελημένης συναλλαγής. Να μην παραπλανάται δηλαδή, αποφασίζοντας να ενεργήσει συναλλαγή, την οποία διαφορετικά δεν θα αποφάσιζε να ενεργήσει. Οι υποχρεώσεις αυτές του «προμηθευτή» προβλέπονται ιδίως, στα άρθρα 9γ - 9ε του νόμου, που αναφέρονται σε «απαγόρευση αθέμιτων εμπορικών πρακτικών». Εμμέσως, ωστόσο, προκύπτουν από τις διατάξεις των άρθρων 4 και 4α, τα οποία αναφέρονται μεν, ευθέως σε «εμπορία υπηρεσιών από απόσταση», αφορούν όμως - με τελολογική ερμηνεία τους - αυτονόητα κάθε συναλλαγή με ταυτόχρονη φυσική παρουσία των συναλλασσομένων. Η προβλεπόμενη στο νόμο κύρωση για την περίπτωση παράβασης της εν λόγω υποχρέωσης εκ μέρους του «προμηθευτή» συνίσταται κυρίως, σε αποζημίωση του καταναλωτή (άρθρο 9θ του Ν. 2251/1994, βλ. ΑΠ 1228/2019, ΕφΑθ 662/2018 ΤΝΠ Νόμος). Επομένως, οι ανωτέρω προϋποθέσεις, στις οποίες θεμελιώνεται η αστική ευθύνη σε αποζημίωση εξαιτίας αδικοπραξίας, δε διαφέρουν από εκείνες, η συνδρομή των οποίων επιφέρει την εφαρμογή της ρύθμισης του άρθρου 8 Ν. 2251/1994 περί προστασίας καταναλωτών, που διέπει, μεταξύ άλλων, τις περιπτώσεις ευθύνης ένεκα παροχής τραπεζικών υπηρεσιών, εφόσον ο αντισυμβαλλόμενος της τράπεζας χαρακτηρίζεται ως καταναλωτής υπό την έννοια του άρθρου 1 & 4 στοιχ. Λ`, σύμφωνα με το οποίο καταναλωτής είναι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο για το οποίο προορίζονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά ή το οποίο κάνει χρήση τέτοιων προϊόντων ή υπηρεσιών, εφόσον αποτελεί τον τελικό αποδέκτη τους. Εξάλλου, οι συνήθεις τραπεζικές υπηρεσίες, μεταξύ των οποίων και η χορήγηση δανείων και πιστώσεων, απευθύνονται πάντοτε στον τελικό τους αποδέκτη, διότι αναλώνονται με τη χρήση τους, αποκλείοντας το στάδιο της περαιτέρω μεταβίβασης τους. Υπό την εκδοχή αυτή, οι ως άνω τραπεζικές υπηρεσίες είναι παροχές προς τελικούς αποδέκτες, ακόμη και όταν αυτοί είναι έμποροι ή επαγγελματίες και

χρησιμοποιούν αυτές για την ικανοποίηση επιχειρηματικών ή επαγγελματικών τους αναγκών, αναλισκόμενες αμέσως από τους ίδιους στο πλαίσιο τραπεζικής συναλλαγής και όχι ενδιάμεσης προς περαιτέρω μεταβίβασης τους. Έτσι υπάγονται στην προστασία του Ν. 2251/1994 όχι μόνο οι τραπεζικές υπηρεσίες, που από τη φύση τους απευθύνονται σε ιδιώτες πελάτες για την εξυπηρέτηση προσωπικών τους αναγκών, αλλά και αυτές που απευθύνονται σε επαγγελματίες, όπως είναι η χορήγηση δανείων και πιστώσεων για την εξυπηρέτηση επαγγελματικών ή επιχειρηματικών αναγκών, χωρίς να αποκλείεται όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση η εφαρμογή του άρθρου 281 ΑΚ, μετά από την υποβολή σχετικής ένστασης από την τράπεζα, κάθε φορά που η επίκληση της ιδιότητας του καταναλωτή εμφανίζεται ως καταχρηστική, όπως συμβαίνει, όταν ο δανειολήπτης δεν υφίσταται έλλειμμα αυτοπροστασίας, διότι διαθέτει εμπειρία στο συγκεκριμένο είδος συναλλαγών ή έχει τέτοια οικονομική επιφάνεια και οργανωτική υποδομή, ώστε να μπορεί να διαπραγματευθεί ισότιμα τους όρους της δανειακής του σύμβασης (Ολ ΑΠ 13/2015 ΤΝΠ Νόμος). Εξάλλου, η ρύθμιση του άρθρου 8 Ν. 2251/1994 περιέχει ειδικότερο κανόνα, ο οποίος εντασσόμενος στο γενικότερο σύστημα θεμελίωσης αστικής ευθύνης, διαμορφώνει την ενοχή που καταλαμβάνεται απ' αυτόν κατά τέτοιο τρόπο, ώστε κύριο χαρακτηριστικό της να είναι η απομάκρυνση από την αρχή της υποκειμενικής ευθύνης μέσω της αντιστροφής του σχετικού βάρους απόδειξης. Σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ. 4 Ν. 2251/1994, όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση του με το άρθρο 10 παρ. 3 Ν. 3587/2007, η αντιστροφή αυτή του αποδεικτικού βάρους επεκτείνεται αναγκαίος και στο μέγεθος της παρανομίας, διότι παραλλήλως των εννοιολογικών διακρίσεων μεταξύ αυτής και του πταίσματος, που δεν' αμφισβητούνται και εξακολουθούν να υφίστανται, η προσέγγιση των σχετικών όρων θεμελίωσης της ευθύνης από την οπτική της αμέλειας επιδρά στη συγκράτηση του περιεχομένου της τελευταίας κατά τρόπο, ώστε μέσω της χρήσης της συγκεκριμένης έννοιας να αποτυπώνεται και η εκδήλωση μιας μορφής παράνομης συμπεριφοράς. Εξαιτίας της διαλαμβανόμενης στον προαναφερόμενο κανόνα κατανομής του βάρους απόδειξης στην περίπτωση που η ευθύνη του υπόχρεου

αποζημίωσης θεμελιώνεται στη συγκεκριμένη ρύθμιση, ο δικαιούχος επιβάλλεται να αποδεικνύει τη ζημία, την παροχή των υπηρεσιών προς τον ίδιο και τον υφιστάμενο μεταξύ τους αιτιώδη σύνδεσμο, ενώ ο οφειλέτης την εκ μέρους του έλλειψη εκδήλωσης παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς, τη μη ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου ανάμεσα στην τελευταία και τη ζημία ή τη συνδρομή κάποιου λόγου άρσης ή μείωσης της ευθύνης του (ΑΠ 535/2012, ΑΠ 1227/2007, ΕφΛαμ 8/2018, ΤΝΠ Νόμος). Από τη συναλλακτική σχέση που δημιουργείται μεταξύ τράπεζας και πελάτη προκύπτουν τόσο γενικής φύσης υποχρεώσεις, όσο και ειδικής, οι οποίες έχουν τη βάση τους σε συγκεκριμένη σχέση. Τούτο συμβαίνει κυρίως για τους εξής λόγους: α) η τράπεζα είναι επαγγελματίας και γνώστης της αγοράς χρήματος, με ευρύτατη πληροφόρηση στον χρηματοπιστωτικό τομέα, λόγω δε της θέσης της αυτής, μπορεί να προκόψει υποχρέωση της να καταστήσει τον πελάτη της κοινωνό ορισμένων πληροφοριών ή να του παράσχει συμβουλές, β) από τη συμπεριφορά της τράπεζας εξαρτάται πολλές φορές ακόμη και η οικονομική κατάσταση του πελάτη της, γ) οι σχέσεις τράπεζας και πελάτη έχουν εμπιστευτικό και άρα ιδιαίτερα ευαίσθητο χαρακτήρα, δεδομένου ότι η τράπεζα γνωρίζει πολλά προσωπικά και ενδεχομένως απόρρητα στοιχεία του πελάτη της, δ) τα πιστωτικά ιδρύματα δεν είναι απλές εμπορικές επιχειρήσεις, αλλά επιτελούν σημαντικότατη λειτουργία στην εθνική οικονομία κάθε χώρας διότι χρηματοδοτούν το εμπόριο και τη βιομηχανία. Η θέση αυτή των τραπεζών τους επιβάλλει την υποχρέωση ομαλής και καλόπιστης συνεργασίας τους με τους πελάτες τους και ε) η τράπεζα έχει κατά κανόνα μεγαλύτερη οικονομική ισχύ από τον πελάτη της. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι η θέση της τράπεζας είναι κατά πολύ πλεονεκτικότερη από αυτή των πελατών της, πράγμα που δικαιολογεί τη δημιουργία αυξημένης υποχρέωσης προστασίας των συμφερόντων των πελατών της, η οποία εξειδικεύεται με βάση και τις ειδικές συνθήκες κάθε συγκεκριμένης περίπτωσης. Και τούτο γιατί μεταξύ τράπεζας και πελάτη δημιουργείται μία εξειδικευμένη σχέση εμπιστοσύνης αλλά εν` μέρει και εξάρτησης του πελάτη καθόσον, όπως προαναφέρθηκε. η τράπεζα έχει ειδικές γνώσεις των συνθηκών της αγοράς, καθώς και

ευρύτατο φάσμα πληροφοριών. Από τη γενική αυτή υποχρέωση απορρέει αφενός η ειδικότερη υποχρέωση της τράπεζας να μην επιδιώκει μονομερώς την πρόταξη των ατομικών της συμφερόντων καθώς και ότι η υπό ευρεία έννοια παροχή της πρέπει να τελεί σε σχέση αναλογίας με την αιτούμενη από τον πελάτη της αντιπαροχή και αφετέρου η ειδικότερη υποχρέωση ενημέρωσης και παροχής συμβουλών, ανάλογα και με τις συγκεκριμένες συνθήκες και το επίπεδο γνώσεων του πελάτη της. Έτσι η τράπεζα έχει υποχρέωση όταν είναι πρόδηλο ότι ο συγκεκριμένος πελάτης δεν αντιλαμβάνεται τους κινδύνους από τη σκοπούμενη συναλλαγή ή όταν η τράπεζα γνωρίζει ορισμένα γεγονότα, που αν γνώριζε ο πελάτης της. πιθανότατα δεν θα προέβαινε στη σύναψη της. Αντίστοιχα ισχύουν σχετικά με την υποχρέωση της τράπεζας για παροχή συμβουλών σε περίπτωση που το ζητήσει ο πελάτης και το αποδεχθεί η τράπεζα. Περαιτέρω, στο πλαίσιο όλων εν γένει των τραπεζικών συμβάσεων γεννώνται πέραν των υποχρεώσεων των μερών για κύρια παροχή και επιπρόσθετες παρεπόμενες υποχρεώσεις, τις οποίες υπαγορεύει και προσδιορίζει κατά περιεχόμενο η προβλεπόμενη στη διάταξη του άρθρου 288 ΑΚ αρχή της καλής πίστη.» και των συναλλακτικών ηθών, διευρύνοντας το περιεχόμενο της ενοχής. Επομένως και αυτές οι υποχρεώσεις, παρότι προβλέπονται στο νόμο στο περιθώριο της ενοχής, δεν παύουν να θεωρούνται (και να είναι) συμβατικές, με συνέπεια η παράβαση τους να συνιστά πλημμελή εκπλήρωση της παροχής. Η παραπάνω αρχή λειτουργεί τόσο ως συμπληρωματική των δικαιοπρακτικών βουλήσεων ρήτρα, όσο και ως διορθωτική αυτών, στις περιπτώσεις όπου η συνδρομή ειδικών συνθηκών επιβάλλει παρέκκλιση από την αρχική ρύθμιση της ενοχικής σχέσης. Εξάλλου, λόγω της προαναφερόμενης σχέσης ιδιαίτερης εμπιστοσύνης που χαρακτηρίζει κάθε τραπεζική σύμβαση και έχει ως γενικό περιεχόμενο την πίστη κυρίως του πελάτη της τράπεζας ότι αυτή θα πράξει ό.τι είναι αναγκαίο για την εξυπηρέτηση και την προστασία των οικονομικών του συμφερόντων, αλλά και της ίδιας της τράπεζας ότι ο πελάτης της συμπεριφέρεται απέναντι της με ειλικρίνεια και διάθεση να καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για εκπλήρωση των υποχρεώσεων που αναλαμβάνει, η εφαρμογή των αρχών της καλής πίστης (288 ΑΚ) προσλαμβάνει

ιδιαίτερα ευρύ περιεχόμενο και ένταση στα πλαίσια των τραπεζικών συναλλαγών. Οι αρχές αυτές επιβάλλουν τόσο στα διαπραγματευόμενα όσο και στα συμβαλλόμενα μέρη την τήρηση συμπεριφοράς ανταποκρινόμενης στην ιδιαιτερότητα της αμοιβαίας εμπιστοσύνης των μερών. Κατά το στάδιο των διαπραγματεύσεων (197-198 ΑΚ) η σχέση εμπιστοσύνης, ως απόρροια της εφαρμογής της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, αφορά οπωσδήποτε στις γενικές υποχρεώσεις διαφώτισης και προστασίας. Η πρώτη έχει ως αντικείμενο την παροχή πληροφοριών και διευκρινίσεων σχετικά με το περιεχόμενο της σκοπούμενης σύμβασης, ώστε να διαφυλάσσεται η συμβατική ελευθερία, δηλαδή να μην επηρεάζεται από άγνοια η βούληση του άλλου μέρους, κατά τη σύναψη της σύμβασης και τη διαμόρφωση του περιεχομένου της. Η δεύτερη αφορά στην λήψη μέτρων προστατευτικών των απολύτων εννόμων αγαθών, αλλά και της περιουσίας του άλλου μέρους. Κατά το στάδιο της συμβατικής δέσμευσης, η σχέση εμπιστοσύνης επιβάλλει στην τράπεζα τις γενικές «υποχρεώσεις» αφενός της τήρησης εξαιρετικής επιμέλειας ως προς την εξυπηρέτηση του αντισυμβαλλόμενου πελάτη της και αφετέρου, σε περιπτώσεις σύγκρουσης συμφερόντων, της πρόταξης του συμφέροντος αποκλειστικά του πελάτη της. Ο τελευταίος οφείλει επίσης από την πλευρά του να επιδεικνύει ιδιαίτερα ειλικρινή συμπεριφορά και επιμέλεια. Η παράβαση αυτών των υποχρεώσεων, που θεωρούνται επίσης συμβατικές, συνεπάγεται, βεβαίως, ενδοσυμβατική ευθύνη του παραβάτη. Ειδικότερη παράβαση των αρχών της καλής πίστης μπορεί να αποτελέσει και η εκμετάλλευση της υπερέχουσας θέσης της τράπεζας έναντι του πελάτη της και μάλιστα με την χρησιμοποίηση μεθοδεύσεων μη ανταποκρινόμενων στην εντιμότητα και την ειλικρίνεια των συναλλαγών, με αποτέλεσμα τη συνομολόγηση υπέρ αυτής συμβατικών όρων που διαταράσσουν υπέρμετρα την ισορροπία σε βάρος του πελάτη, με συνεκτίμηση βέβαια της φύσης των αγαθών και των υπηρεσιών που αφορά η σχετική σύμβαση. Εξάλλου, το παράνομο της αδικοπρακτικής ευθύνης συντρέχει και όταν παραβιάζεται η γενική υποχρέωση ασφάλειας και προστασίας των προσώπων και αγαθών με τα οποία η συμπεριφορά ενός κοινωνού του δικαίου έρχεται ή μπορεί να έλθει σε επαφή ή άλλως

«το επιβαλλόμενο γενικό καθήκον του μη υπαιτίως ζημιούν άλλον». Την υποχρέωση να τηρείται η εν λόγω συμπεριφορά επιβάλλουν οι γενικές ρήτρες, που καθιερώνουν τις αρχές της καλής πίστης και των χρηστών ηθών και που απαγορεύουν την καταχρηστική άσκηση των δικαιωμάτων ή της γενικής ελευθερίας δράσης (ιδίως 281 και 288 ΑΚ). Την επιβάλλει ακόμα το πνεύμα της διάταξης του άρθρου 914 ΑΚ, αλλά και το γενικότερο πνεύμα της νομοθεσίας μας που καθιερώνει για κάθε άτομο γενικές υποχρεώσεις συμπεριφοράς. Το κυριότερο δε, κριτήριο, με βάση το οποίο θα κρίνεται αν υπάρχει ή όχι τέτοια υποχρέωση (που η παράβαση της θα σήμαινε παρανομία), είναι η αντικειμενική συναλλακτική καλή πίστη. Ακόμη, όταν η πράξη ή η παράλειψη που συνιστώ αθέτηση ενοχικής υποχρέωσης, είναι συγχρόνως και καθ` εαυτή παράνομη, δηλαδή θα ήταν παράνομη και εάν είχε διαπραχθεί χωρίς την προϋπάρχουσα συμβατική σχέση, γίνεται δεκτή συρροή των δύο λόγων ευθύνης, δηλαδή της ενδοσυμβατικής και της αδικοπρακτικής. Τότε μόνο οφείλεται αποζημίωση αν το γεγονός γενικότερα που δημιουργεί την ευθύνη, υπήρξε πράγματι η αιτία της ζημίας. Η σχέση αυτή αιτίου και αποτελέσματος μεταξύ γεγονότος ικανού κατ` αρχήν να ιδρύσει ευθύνη και της ζημίας είναι η αιτιώδης συνάφεια ή αιτιώδης σύνδεσμος, που υπάρχει όταν η συμπεριφορά του δράστη κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, ήταν αντικειμενικά, ικανή να επιφέρει, κατά τη συνήθη και κανονική πορεία των πραγμάτων, το επιζήμιο αποτέλεσμα, το οποίο και επιφέρει στη συγκεκριμένη περίπτωση. Το εάν το καταλογιζόμενο στον παρ' ου ζητείται η αποζημίωση γεγονός ήταν ικανό κατά την κανονική πορεία των πραγμάτων να επιφέρει την επελθούσα ζημία, θα κριθεί κατά την ορθότερη άποψη με τα κριτήρια και την ικανότητα πρόβλεψης του επιμελούς εν γένει συναλλασσόμενου του οικείου κύκλου δραστηριότητας, επί τη βάσει των δεδομένων της πείρας και των περιστατικών τα οποία ήταν κατά το χρόνο στον οποίο έγινε η πράξη, δηλαδή και πριν επέλθει το αποτέλεσμα, γνωστά σε αυτόν (ΕφΑθ 4617/2012 ΤΝΠ Νόμος. ΜΕφΛαρ 113/2016). Τέλος, από τη διάταξη του άρθρου 919 ΑΚ. στην οποία ορίζεται ότι όποιος με πρόθεση ζημίωσε άλλον κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη, έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει" προκύπτει ότι κύριο γνώρισμα της προβλεπόμενης από

αυτήν αδικοπραξίας, η οποία μπορεί να συνιστά και αδικοπραξία του άρθρου 914 ΑΚ, είναι η προσβολή των χρηστών ηθών από την πράξη του υπαιτίου, που επιχειρείται από πρόθεση, ή και από την παράλειψη αυτού. Η αντίθεση προς τα χρηστά ήθη, η έννοια των οποίων είναι νομική ως προς το επιτρεπτό του επιδιωχθέντος σκοπού και των χρησιμοποιηθέντων μέσων, εξετάζεται αντικειμενικά και σύμφωνα με την αντίληψη του υγιούς κατά το δίκαιο σκεπτόμενου μέσου κοινωνικού ανθρώπου. Όσον αφορά την πρόθεση δεν απαιτείται το πρόσωπο να ενήργησε τη ζημιογόνο πράξη ή παράλειψη προς τον αποκλειστικό σκοπό της βλάβης τρίτου, αλλά αρκεί και η περί της επελθούσας ζημίας θέληση του, δηλαδή είναι επαρκές ότι τελούσε σε γνώση περί του ότι η εκδηλωθείσα συμπεριφορά του ήταν δυνατόν να προκαλέσει ζημία και παρόλα αυτά δεν απέσχε της πράξης ή παράλειψης από την οποία επήλθε η ζημία (ΑΠ 55/2003 ΤΝΠ Νόμος). Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, ότι η από πρόθεση πρόκληση ζημίας σε άλλο κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη είναι πράξη παράνομη και δημιουργεί υποχρέωση προς αποζημίωση, καθώς επίσης και προς καταβολή χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης (ΜΕφΛαμ 61/2020 ΤΝΠ Νόμος).

Από την υπ' αριθμ. 1032/24.10.2017 ένορκη βεβαίωση της του ενώπιον της συμβολαιογράφου Αθηνών Μαρίας Γρύλλη, την οποία επικαλέστηκε και προσκόμισε ο ενάγων και η οποίες λήφθηκε μετά από εμπρόθεσμη και νομότυπη κλήτευση της αντιδίκου του τραπεζικής εταιρίας, όπως προκύπτει από την υπ' αριθμ. 4280Β/16.10.2017 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Αθηνών Αθανασίου Μπουσδούνη, από την επανεκτίμηση όλων ανεξαιρέτως των εγγράφων που επικαλούνται και νομίμως προσκομίζουν οι διάδικοι και τις ομολογίες αυτών, που αναφέρονται ειδικότερα κατωτέρω, αποδεικνύονται, κατά την κρίση του δικαστηρίου, τα εξής κρίσιμα πραγματικά περιστατικά στην υπόθεση αυτή: Την 23η Νοεμβρίου 2010 καταρτίστηκε μεταξύ των διαδίκων, η με αριθμό 650001089057 σύμβαση τοκοχρεωλυτικού δανείου, ποσού 45.000,00 ευρώ, με αναφερόμενο σκοπό την επισκευή ακινήτου, τρόπο εκταμίευσης τμηματικό και επιτόκιο κυμαινόμενο euribor, πλέον περιθωρίου 6,00%, εισφοράς Ν.

128/1975 0,12% και διάρκεια αποπληρωμής σε 180 μήνες. Αυθημερόν συνυπογράφηκε και η σύμβαση ενεχυρίασης και εκχώρησης απαιτήσεων σε ασφάλεια της προαναφερόμενης δανειακής συμβάσεως τοκοχρεωλυτικού στεγαστικού δανείου και ειδικότερα α) των απαιτήσεων του ενεχυριαστή – εκκαλούντος κατά της εταιρίας με την επωνυμία ΔΕΗ (Προμηθευτής), οι οποίες απορρέουν από την από 27.10.2010 σύμβαση συμψηφισμού για φωτοβολταϊκό σύστημα, που έχει συναφθεί μεταξύ του προμηθευτή και ενεχυριαστή (σύμβαση Συμψηφισμού) και συνίσταται στο αντίτιμο της ηλεκτρικής ενέργειας που ο ενεχυριαστής, κύριος του φωτοβολταϊκού συστήματος διοχετεύει στο δίκτυο διανομής χαμηλής τάσης και δικαιούται να λάβει από τον προμηθευτή στο πλαίσιο συμψηφισμού με οφειλές του που προκύπτουν με βάση τη μεταξύ τους σύμβαση προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας, σύμφωνα με τους όρους της Κοινής Υπουργικής Απόφασης των Υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών, Ανάπτυξης και Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων για το «Ειδικό Πρόγραμμα Ανάπτυξης Φωτοβολταϊκών συστημάτων σε κτιριακές εγκαταστάσεις και ιδίως σε δώματα και στέγες κτιρίων (ΦΕΚ Β 1079/4.6.2009) και της σύμβασης συμψηφισμού και β) των απαιτήσεων του από την κατάθεση που τηρεί στο όνομά του στην τράπεζα με αριθμό λογαριασμού 002601963601001755 76 (Ενεχυριασμένη Κατάθεση). Από τον Ιούνιο όμως του 2012, διαβλέποντας ο ενάγων – εκκαλών μελλοντική του οικονομική δυσπραγία στην παρακολούθηση του δανείου, καθόσον μεταβλήθηκε η τιμολόγηση της ΔΕΗ και η ενεχυριασμένη απαίτηση δεν επαρκούσε για την εξόφληση εκάστης δόσης, επικοινώνησε με τους υπαλλήλους της εναγομένης – εφεσίβλητης στο υποκατάστημα της Νίκαιας (κωδικός καταστήματος 13) προκειμένου να ενημερωθεί για τις δυνατότητες τροποποίησης των όρων της σύμβασης, όπου και συναίνεσε αμέσως στο αίτημα να παραχωρήσει επιπρόσθετη εμπράγματη εξασφάλιση επί του ακινήτου του στη Σαλαμίνα, όπου είχε πραγματοποιηθεί και η εγκατάσταση των φωτοβολταϊκών συστημάτων. Μετά το πέρας ικανού χρονικού διαστήματος, χωρίς καμία εξέλιξη, από πλευράς της εναγομένης, αναφορικά με την τροποποίηση των συμβατικών όρων, ήτοι τη μείωση της μηνιαίας δόσης με την ταυτόχρονη επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής, ο ενάγων

απευθύνθηκε πάλι στο ίδιο υποκατάστημα, όπου έλαβε την από 7.9.2012 με αριθμό 10211459 «ενδεικτική προσφορά», σύμφωνα με την οποία για διάρκεια αποπληρωμής 300 δόσεων, για κεφάλαιο 46.000,00 ευρώ, με κυμαινόμενο επιτόκιο (ονομαστικό επιτόκιο 4,35%, τελικό επιτόκιο 4,47%), η μηνιαία ενδεικτική δόση θα ανέρχονταν σε 254,90 ευρώ, με επισήμανση στον όρο 4 (Πρόσθετες μη επαναλαμβανόμενες επιβαρύνσεις), πως η εφάπαξ δαπάνη Τεχνικού και Νομικού ελέγχου είναι 0,00 ευρώ, η εφάπαξ δαπάνη συναίνεσης και εγγραφής προσημείωσης από 260,00 ευρώ, τέλη και δικαιώματα Υποθηκοφυλακείου από 483,00 ευρώ και έξοδα συναίνεσης και εγγραφής προσημείωσης από 187,00 ευρώ και στον όρο 6. (Δαπάνη μετατροπής όρων εκταμιευμένων δανείων) ύψους 250.00 ευρώ. Στο μεταξύ, κι ενόσω διαρκούσαν οι διαπραγματεύσεις για την τροποποίηση της σύμβασης και η οφειλή εξακολουθούσε να είναι ενήμερη, η εναγόμενη του απέστειλε την από 13.9.2012 εξώδικη πρόσκληση, η οποία επιδόθηκε σύμφωνα με την επισημείωση του δικαστικού επιμελητή Ηλία Καραμούζη την 27.9.2012, καλώντας τον ενάγοντα όπως εντός δέκα ημερών από την λήψη της μεταβεί σε οποιοδήποτε κατάστημα ή επικοινωνήσει, ώστε να ενημερωθεί για τις δυνατότητες αποπληρωμής των οφειλών του, άλλως θα προβεί στην καταγγελία της σύμβασης και στη δρομολόγηση δικαστικών ενεργειών. Ακολούθως, ο ενάγων αιτήθηκε την 23.10.2012 την τροποποίηση του στεγαστικού δανείου, με στοιχεία αιτήματος την αύξηση της υπολειπόμενης διάρκειας, με την παρατήρηση: «παράλληλα με το άλλο αίτημα αλλαγής εξασφάλισης». Στο προδιατυπωμένο έντυπο τροποποίησης, αναφερόταν ρητά ότι ο αιτών ενημερώθηκε από την Τράπεζα πως, εφόσον εγκριθεί το αίτημά του, θα παραλάβει από το Κατάστημα το έντυπο Ενημέρωσης Όρων και Προϋποθέσεων Τροποποίησης στο οποίο θα αναγράφονται α. οι τυχόν όροι έγκρισης της Τράπεζας, 2. Όποια από τα ποσά υποχρεούται να καταβάλλει προκειμένου να υλοποιηθεί η αιτούμενη τροποποίηση της σύμβασης, 2.1 δαπάνη αξιολόγησης και έγκρισης τροποποίησης, 2.2 για την αλλαγή νομίσματος, 2.3 τροποποίηση κατά τη διάρκεια εφαρμογής σταθερού επιτοκίου, 2.4 εφαρμογή στη σύμβαση του δανείου προνομιακού επιτοκίου, 2.5 πρόγραμμα προκαταβολής έκπτωσης τόκων. Σχεδόν ταυτόχρονα με την ανωτέρω αίτηση, ο ενάγων απέστειλε και

επιστολή στην εναγόμενη αναφορικά με την πορεία του αιτήματός του. Η τελευταία (Τμήμα Διεύθυνσης Σχέσεων Πελατών Ομίλου) απέστειλε την 23.11.2012 την με αριθμ. πρωτ. 12110119445651 επιστολή πως συνεχίζεται η εξέταση της υπόθεσης από την αρμόδια Διεύθυνση και την 29.11.2012 (Το τμήμα Εξυπηρέτησης Πελατών) την με αριθμό πρωτ. 12110157871055 επιστολή, σύμφωνα με την οποία επαναξιολογείται η αίτηση αλλαγής εξασφάλισης μετά την προσκόμιση της δήλωσης ένταξης του Ν. 4014/2011 και θα ενημερωθεί από το κατάστημα εξυπηρέτησης. Την 10.12.2012 κι ενώ καμία πρόοδος στα προηγούμενα αιτήματά του δεν είχε πραγματοποιηθεί, ο ενάγων υπέβαλε νέα αίτηση τροποποίησης στεγαστικού δανείου, προσφέροντας προς εξασφάλιση της εναγομένης έτερο ακίνητό του, διαμέρισμα γ' ορόφου επί της οδού Δερβενακίων αρ. 29, ενώ την 19.12.2012, από την Επιχειρηματική Μονάδα Στεγαστικής Πίστης της εναγομένης, ενημερώθηκε πως για την αλλαγή της εξασφάλισης του δανείου πρέπει να επικοινωνήσει με τον Δικηγόρο της Τράπεζας Μπουζούκο Άγγελο, προκειμένου να προβεί στη συναίνεση της εγγραφής προσημείωσης, να καταβάλει το ποσό των 190,70 ευρώ (έξοδα ενσήμων δικογράφων, υποχρεωτικές παρακρατήσεις γραμματίου προείσπραξης Δικηγορικού Συλλόγου και έκδοσης πιστοποιητικών/αντιγράφου κτηματολογικού φύλλου και περίληψη καταχώρησης προσημείωσης), τέλη και δικαιώματα υποθηκοφυλακείου για εγγραφή προσημείωσης 435,00 ευρώ και έξοδα της τράπεζας για το δάνειο συνολικά 1.210,00 ευρώ που θα πρέπει να κατατεθούν στον υπ' αριθμ. 00260013870103733324 λογαριασμό πριν την ημερομηνία της συναίνεσης. Με αφορμή το ανωτέρω έγγραφο, ο ενάγων υπέβαλε στο υποκατάστημα της εναγομένης στη Νίκαια την 15.1.2013 γραπτό αίτημα ενημέρωσής του, αιτούμενος, πριν τη συναίνεσή του για την εγγραφή εμπράγματης ασφάλειας, για την σαφή περιγραφή των νέων όρων δανεισμού (έτη αποπληρωμής, επιτόκιο, αιτιολογημένα έξοδα δανείου). Το αρμόδιο τμήμα για την Επιχειρηματική Μονάδα Στεγαστικής Πίστης, την 1.3.2013 απέστειλε το ίδιο σχεδόν κατά περιεχόμενο με την από 19.12.2012 επιστολή της, ενημερώνοντας τον ενάγοντα πως για την αλλαγή της εξασφάλισης του δανείου, πρέπει να επικοινωνήσει με τον Δικηγόρο της Τράπεζας , προκειμένου να προβεί στη

συναίνεση της εγγραφής προσημείωσης, να καταβάλει το ποσό των 190,70 ευρώ (έξοδα ενσήμων δικογράφων, υποχρεωτικές παρακρατήσεις γραμματίου προείσπραξης Δικηγορικού Συλλόγου και έκδοσης πιστοποιητικών/αντιγράφου κτηματολογικού φύλλου και περίληψη καταχώρησης προσημείωσης), τέλη και δικαιώματα υποθηκοφυλακείου για εγγραφή προσημείωσης αυτή τη φορά ύψους 490,00 ευρώ και όχι 435,00 ευρώ, 35 ευρώ για πάγιο τέλος κτηματογράφησης και έξοδα της τράπεζας για το δάνειο συνολικά 1.210,00 ευρώ που θα πρέπει να κατατεθούν στον υπ' αριθμ. 0026001387010373332 4 λογαριασμό πριν την ημερομηνία της συναίνεσης. Αφού μάλιστα υπέβαλε μέσω του υποκαταστήματος της εναγομένης στη Νίκαια αίτημα για επίλυση παραπόνου την 2.4.2013, χωρίς καμία απάντηση σχετικά με το τι αφορούν τα έξοδα ύψους 1.210,00 ευρώ, τελικώς, υπό την πίεση ολοκλήρωσης της διαδικασίας τροποποίησης της δανειστικής σύμβασης, κατέθεσε στον ανωτέρω λογαριασμό του το ποσό των 1.220,00 ευρώ την 14.5.2013 (αυθημερόν εισπράχθηκε από την εναγόμενη ποσό 1.210,00 ευρώ με την αιτιολογία «ΕΞΟΔΑ ΑΛΛ.ΕΞΑΣΦ. Δ/1089057 και ποσό 10,00 ευρώ με την αιτιολογία «ΕΙΣ.ΟΦΕΙΛ. Δ.9201/9601445) και συναίνεσε στην εγγραφή προσημείωσης επί του ακινήτου ιδιοκτησίας του την 21.6.2013, οπότε και του εστάλη αντίγραφο της από 1.7.2013 Πρόσθετης Πράξης τροποποίησης της με αριθμ. 650001089057 σύμβασης στεγαστικού δανείου, υπογεγραμμένη από την πλευρά της Τράπεζας. Σύμφωνα με την πρόσθετη αυτή πράξη ο οφειλέτης με αιτία τη σύμβαση οφείλει ληξιπρόθεσμες δόσεις ανερχόμενες στο ποσό των 3.649,56 ευρώ («Ληξιπρόθεσμη Οφειλή»), καθώς και ποσό 40.351,24 ευρώ («Ενήμερη Οφειλή») και προκειμένου να διευκολυνθεί η αποπληρωμή της οφειλής «α) αναστέλλεται η υποχρέωση πληρωμής της Ληξιπρόθεσμης Οφειλής μέχρι την προβλεπόμενη από τη σύμβαση ημερομηνία καταβολής της επόμενης από την υπογραφή της παρούσας δόσης του δανείου (εφεξής «Περίοδος Αναστολής»), β) Αναστέλλεται η καταβολή της αμέσως επόμενης από την υπογραφή της παρούσας τοκοχρεωλυτικής δόσης, ώστε να εφαρμοστούν τα οριζόμενα υπό γ, γ) Κατά τη λήξη της περιόδου Αναστολής η συνολική οφειλή του Οφειλέτη προς την Τράπεζα, αποτελούμενη από τα ποσά της Ληξιπρόθεσμης Οφειλής και των συμβατικών τόκων της Περιόδου

Αναστολής (εφεξής «συνολική οφειλή»), ρυθμίζεται ώστε η αποπληρωμή της να πραγματοποιηθεί εφεξής σε τριακόσιες τριάντα πέντε (335) μηνιαίες τοκοχρεωλυτικές δόσεις αρχής γενομένης από τον μήνα που έπεται της λήξης της Περιόδου Αναστολής....». Εν συνεχεία ο ενάγων την 19.7.2013 αιτήθηκε εγγράφως την επεξήγηση των όρων της πρόσθετης πράξης, λαμβάνοντας την 31.7.2013 από το Τμήμα Εξυπηρέτησης Πελατών Υποδιεύθυνση Διαχείρισης Χαρτοφυλακίου και Εργασιών της εναγομένης απάντηση πως «..έχει εγκριθεί το αίτημα ρύθμισης του δανείου και συγκεκριμένα η κεφαλαιοποίηση των ληξιπρόθεσμων δόσεων, η αναστολή της επόμενης, από την υπογραφή της πρόσθετης πράξης τοκοχρεωλυτικής δόσης, καθώς επίσης και η αύξηση διάρκειας του δανείου σας. Προκειμένου να υλοποιηθούν οι ανωτέρω αλλαγές, θα πρέπει να υπογράψετε τη σχετική Πρόσθετη Πράξη που έχει αποσταλεί στο κατάστημα 013 Νίκαιας. Επιπρόσθετα έχει εγκριθεί και το αίτημά σας για μείωση του περιθωρίου από 6% σε 4,3%, το οποίο θα υλοποιηθεί μετά την ολοκλήρωση της αύξησης διάρκειας..», χωρίς να γίνεται καμία περαιτέρω αναφορά ή επεξήγηση στους επιμέρους και ειδικότερους όρους της πρόσθετης πράξης. Επιπρόσθετα, αποδείχθηκε ότι η εναγόμενη προέβη σε χρεώσεις καθυστερήσεως και λοιπών εξόδων στον λογαριασμό του ενάγοντος και ειδικότερα, την 14.1.2014 με την αιτιολογία «ΕΞΟΔΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡ 9201/9601445» χρέωσε τα ποσά των 1,50 ευρώ δύο φορές διαδοχικά, των 6,00 ευρώ τέσσερις φορές διαδοχικά, των 8,00 ευρώ, των 12,00 ευρώ, των 24,00 ευρώ και συνολικά 71,00 ευρώ, την 21.5.2014 το ποσό των 50,58 ευρώ με την αιτιολογία «ΕΞ. ΚΟΙΝ/ΣΗΣ Ε9201/9601445», καθώς και το συνολικό ποσό των 160,48 ευρώ για τόκους υπερημερίας. Κι ενώ μεσολάβησαν πλείστες επιστολές του ενάγοντα προς την εναγομένη, αιτούμενος γνωστοποίηση των εξειδικευμένων όρων της πρόσθετης πράξης και την αιτιολόγηση των εξόδων και χρεώσεων καθυστερήσεων, χωρίς να λάβει απάντηση, την 5.2.2014 απηύθυνε στην Ανεξάρτητη Αρχή τον Συνήγορο του Καταναλωτή αναφορά, που διαβιβάστηκε στην εναγόμενη, η οποία, κατόπιν υπομνηστικής επιστολής του Συνηγόρου του Καταναλωτή για την καθυστέρηση απάντησης δυσχεραίνουσα το διαμεσολαβητικό έργο της, την 24.7.2014 και αναφερόμενη στο με αριθμό πρωτ. 3327/13.2.2014 έγγραφο της Αρχής, δήλωσε την πρόθεσή της να

αποδώσει, εφόσον προσέλθει ο ενάγων στο κατάστημα συνεργασίας, προκειμένου να υπογράψει τα προβλεπόμενα έγγραφα, χρεωθέντες τόκους ύψους 160,48 ευρώ, να μειώσει το επιτόκιο του δανείου κατά 0,10%, να επιστρέψει έξοδα κοινοποίησης εξωδίκου και έξοδα καθυστέρησης συνολικού ύψους 121,58 ευρώ και ποσό 250 ευρώ το οποίο αφορά σε δαπάνη μετατροπής/ αλλαγής εξασφάλισης, με τη διευκρίνηση ότι δεν υφίσταται δυνατότητα απαλλαγής του ενάγοντος από τα έξοδα που αφορούν σε νομικό και τεχνικό έλεγχο καθώς αυτά δεν αποτελούν έσοδο της τράπεζας, αλλά αμοιβές συνεργατών. Ακολούθησε η από 28.8.2014 επιστολή της Ανεξάρτητης Αρχής προς την εναγόμενη, στην οποία η τελευταία δεν απάντησε, παρά απέστειλε την από 7.10.2014 εξώδικη πρόσκληση προς τον ενάγοντα, καλώντας τον να επικοινωνήσει ή να μεταβεί σε οποιοδήποτε κατάστημα εντός 10 ημερών, προκειμένου να ενημερωθεί σχετικά με δυνατότητες αποπληρωμής των οφειλών του, άλλως θα προβεί στην καταγγελία της σύμβασης και τη δρομολόγηση δικαστικών ενεργειών και η από 17.10.2014 επιστολή της Ανεξάρτητης Αρχής, επί της οποίας η εναγόμενη απάντησε τελικά την 3.3.2015, επισυνάπτοντας προς αιτιολόγηση του κονδυλίου ύψους 1.210,00 ευρώ που αφορούν έξοδα τεχνικού και νομικού ελέγχου, τιμολόγιο της Eurobank Properties, στο οποίο η χρέωση τεχνικού ελέγχου για τον ενάγοντα περιλαμβάνεται στη συνημμένη λίστα και είναι για ποσό 430,80 πλέον ΦΠΑ 529,88 ευρώ και το από 26.5.2013 τιμολόγιο για την παροχή υπηρεσιών του Δικηγόρου συνολικού ποσού περίπου 11.000,00 ευρώ (δυσανάγνωστο), το οποίο επισημαίνεται ότι εκδόθηκε σε χρόνο προγενέστερο της παράστασής του στο Δικαστήριο για την εγγραφή προσημείωσης σε ακίνητο του ενάγοντος (21.6.2013) και, συνεπώς, της καταβολής των εξόδων εκπροσώπησης και παράστασης προς αυτόν. Κατόπιν της ανωτέρω απάντησης η Ανεξάρτητη Αρχή-Συνήγορος του Καταναλωτή με το με αριθμ πρωτ 5843/5.3.2015 έγγραφό του προς τον ενάγοντα, δήλωσε πως εξάντλησε το περιθώριο διαμεσολαβητικής του αρμοδιότητας και θεώρησε την καταναλωτική διαφορά επιλυθείσα, οπότε και η επικοινωνία των διαδίκων – συμβαλλομένων μερών - συνεχίστηκε με την ανταλλαγή επιστολών παραπόνων από πλευράς του ενάγοντος και απαντήσεων, ότι η υπόθεση

είναι υπό διαχείριση και καταβάλλεται κάθε δυνατή προσπάθεια για την οριστική επίλυση, από την πλευρά της εναγομένης, ζητώντας κάθε φορά συγγνώμη για την μη έγκαιρη ανταπόκριση στα υποβαλλόμενα αιτήματά του (βλ τις από 11.5.2017, 29.5.2017 επιστολές της εναγομένης – Τμήμα Παραπόνων). Ενόσω, κατά τα ανωτέρω, η υπόθεση βρισκόταν υπό διαχείριση, την 1.9.2017 η εναγόμενη (Τμήμα Γενικής Διεύθυνσης Διαχείρισης Προβληματικών Δανείων) απέστειλε στον οφειλέτη της – ενάγοντα- πρόσκληση για άμεση τακτοποίηση των δανειακών του υποχρεώσεων και καταβολή των ληξιπρόθεσμων οφειλών του, ενημερώνοντάς τον ότι δεδομένης της μη απόκρισής του στην από 10.3.2017 προγενέστερη έγγραφη πρόσκληση για διευρεύνηση εναλλακτικών λύσεων, σε περίπτωση μη ανταπόκρισης εντός 15 ημερών, θα χαρακτηριστεί «ΜΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΜΟΣ» κατά τα οριζόμενα στον Κώδικα Δεοντολογίας του Ν. 4224/2013 χωρίς άλλη προειδοποίηση, ενώ ακολούθησαν η από 4.10.2017 επιστολή του ίδιου τμήματος Διαχείρισης Προβληματικών Δανείων, σύμφωνα με την οποία και κατά τη διαδικασία του Κώδικα Δεοντολογίας, τα στοιχεία που προωθήθηκαν στην τράπεζα από τον ενάγοντα δεν δικαιολογούν την διατύπωση προτάσεως λύσεως για τη ρύθμιση της οφειλής, εναπόκειται δε στον ίδιο (τον ενάγοντα) να προτείνει μία ρεαλιστική ρύθμιση, άλλως θα προβούν σε δρομολόγηση των κατά νόμο διωκτικών μέτρων με αναγκαστική εκποίηση του συνόλου των περιουσιακών του στοιχείων και η από 11.10.2017 επιστολή του Τμήματος Παραπόνων (Comlaints Handling and Service Recovery), με την οποία η εναγόμενη δια των προστηθέντων της υπαλλήλων που συνυπογράφουν την εκάστοτε επιστολή, ανέφεραν πως λυπούνται ειλικρινά για την καθυστέρηση που προέκυψε κατά την επεξεργασία του αιτήματός του (ενάγοντος) και πως η υπόθεσή του αποτελεί ένα ατυχές μεμονωμένο περιστατικό, ζητώντας να επικοινωνήσει ο ίδιος με τον κ. Πετρόπουλο ή την κ. Σμυρλή, προκειμένου να συμφωνηθεί ο τρόπος επιστροφής των 532,06 ευρώ, για τα οποία είχε ενημερωθεί με την από 10.12.2014 απαντητική επιστολή της τράπεζας. Εξάλλου, αποδείχθηκε ότι καθ' όλο το χρονικό διάστημα της διαπραγμάτευσης, επικοινωνίας, προσπάθειας επίλυσης της μεταξύ τους διαφοράς και ρύθμισης της οφειλής, η εναγόμενη δια των προστηθέντων υπαλλήλων της, αλλά και

εισπρακτικών εταιριών, οχλούσε τον ενάγοντα για μεγάλα χρονικά διαστήματα, σχεδόν καθημερινά, προκειμένου να καταβληθούν ή να ρυθμιστούν οι ληξιπρόθεσμες οφειλές του. Τούτο δε προκύπτει τόσο από την με αριθμό 1032/24.10.2017 ένορκη βεβαίωση της
που δόθηκε ενώπιον της Συμβολαιογράφου Αθηνών Μαρίας Γρύλλη, όσο και από τις αναφορές του ενάγοντος προς τον Συνήγορο του Καταναλωτή, όπου μεταξύ άλλων, εκδηλώνει παράπονο για τις συνεχείς τηλεφωνικές οχλήσεις του, ενόσω διαρκούν οι διαπραγματεύσεις ρύθμισης της οφειλής του. Συνακόλουθα των ανωτέρω, η εναγόμενη τράπεζα παραβίασε τις συναλλακτικές της υποχρεώσεις, όπως το ειδικότερο περιεχόμενο αυτών προσδιορίζεται σύμφωνα με τους κανόνες των άρθρων 281, 288 ΑΚ, παραλείπτοντας να εκπληρώσει την υποχρέωση εκτίμησης των συμφερόντων του πελάτη της (ενάγοντα), διαφωτίσεως, παροχής συμβουλευτικής καθοδηγήσεως και ενημερώσεως. Υπό την έννοια αυτή παρέλειψε να παρέχει όσες πληροφορίες ήταν απαραίτητες, προκειμένου ο αποδέκτης των υπηρεσιών της – οφειλέτης της ενάγων – να είναι σε θέση να αντιληφθεί την προτεινόμενη ρύθμιση της οφειλής του και κυρίως να κατανοήσει του όρους της σύμβασης, όπως και τις υποχρεώσεις, συνέπειες ή κινδύνους απορρέουν από αυτή. Εξάλλου, έχουν εκδοθεί οδηγίες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (2008/48/ΕΚ και ήδη 2014/17/ΕΕ, Ν. 4438/2016 και προγενέστερα 87/102 ΕΟΚ), για τις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης, που έχουν ενσωματωθεί στο ελληνικό δίκαιο, οι οποίες αποσκοπούν στην επίτευξη διαφάνειας κατά τη σύναψη συμβάσεων καταναλωτικής πίστης, επιβάλλοντας την παροχή ενός ελάχιστου επιπέδου ενημέρωσης των καταναλωτών τόσο πριν, όσο και μετά τη σύναψη, παρέχοντας συγκεκριμένα δικαιώματα προς προστασία των συμφερόντων των καταναλωτών. Στα πλαίσια αυτού του σκοπού, εμπεριέχονται διατάξεις αναγκαστικού δικαίου, οι οποίες επιβάλλουν στις τράπεζες, μεταξύ άλλων, εκτεταμένες υποχρεώσεις προσυμβατικής ενημέρωσης των καταναλωτών και ελάχιστο υποχρεωτικό περιεχόμενο των συμβάσεων πίστωσης, υπό την έννοια μάλιστα χορήγησης επαρκών εξηγήσεων, εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος, προκειμένου να αξιολογήσει ο καταναλωτής, αν η συγκεκριμένη σύμβαση προσαρμόζεται στις ανάγκες του και στην οικονομική του κατάσταση, με ελάχιστα (ήτοι

υποχρεωτικά) στοιχεία πληροφόρησης και ενδεικτικά, τον τύπο, τη διάρκεια, το επιτόκιο, τους όρους που διέπουν την εφαρμογή του, συνολικό ποσό καταβολής, ποσό- αριθμό και περιοδικότητα δόσεων αποπληρωμής, και εφόσον συντρέχει περίπτωση, τη σειρά καταλογισμού των καταβολών σε διάφορα τρέχοντα υπόλοιπα, τυχόν επιβαρύνσεις, έξοδα, επιτόκιο υπερημερίας, τρόπους αναπροσαρμογής του κλπ. Ειδικότερα, η εναγόμενη παρέδωσε στον ενάγοντα, υπογεγραμμένη από την πλευρά της, την από 1.7.2013 πρόσθετη πράξη τροποποίησης της υπ' αριθμ. 650001089057 σύμβασης στεγαστικού δανείου, ζητώντας να την συνυπογράψει, χωρίς αυτή να περιλαμβάνει με ορισμένο και σαφή τρόπο τα ανωτέρω υποχρεωτικά στοιχεία, την στιγμή μάλιστα που η προσυμβατική ενημέρωση, αναφερόμενη ως «ενδεικτική προσφορά στεγαστικού δανείου», περιελάμβανε περισσότερες πληροφορίες, από την ίδια την, τροποποιητική της αρχικής σύμβασης, πράξη. Άλλωστε, σύμφωνα με τον όρο 7.1 της αρχικής σύμβασης, αναφέρεται ρητά πως η τράπεζα γνωστοποιεί στον οφειλέτη το ακριβές ύψος κάθε δόσης του δανείου και την αντίστοιχη ημερομηνία καταβολής με πίνακα («Πίνακας Μελλοντικών Δόσεων Δανείου»), με την επισημείωση πως σε περίπτωση που το επιτόκιο της σύμβασης έχει συμφωνηθεί κυμαινόμενο, όπως εν προκειμένω στην κύρια σύμβαση, ο Πίνακας Μελλοντικών Δόσεων Δανείου αποστέλλεται στην αρχή κάθε χρονικού διαστήματος ίσου με την περίοδο μεταβολής του επιτοκίου και περιλαμβάνει όσες μελλοντικές δόσεις αντιστοιχούν στην περίοδο αυτή. Αντίστοιχος πίνακας δεν αποδείχθηκε ότι γνωστοποιήθηκε στον ενάγοντα στα πλαίσια λειτουργίας της κύριας, πόσο μάλλον της πρόσθετης σύμβασης, η οποία δεν προέβλεπε ούτε σαφή χρόνο έναρξης και λήξης αποπληρωμής του δανείου, ούτε επιτόκιο, ούτε ύψος δόσης, ούτε τα ελάχιστα υποχρεωτικά στοιχεία, όπως αυτά προβλέπονται από τις διατάξεις του νόμου, δεδομένου μάλιστα πως σε πιστώσεις με κυμαινόμενο επιτόκιο, οι δείκτες ή τα επιτόκια αναφοράς που χρησιμοποιούνται από τον πιστωτικό φορέα για τον υπολογισμό του επιτοκίου χορήγησης, πρέπει να είναι σαφείς, προσιτοί, αντικειμενικοί και επαληθεύσιμοι από τα συμβαλλόμενα μέρη. Επιπρόσθετα, δεν αποδείχθηκε ότι η εναγόμενη τήρησε την υποχρέωσή της να ενημερώσει τον ενάγοντα, μετά την έγκριση του αιτήματός του για

τροποποίηση της αρχικής σύμβασης, αναφορικά με τους όρους και προϋποθέσεις της τροποποίησης, σύμφωνα με τα οριζόμενα και στην έντυπη προδιατυπωμένη από την εναγομένη, αίτηση τροποποίησης στεγαστικού δανείου, που υπέβαλλε τουλάχιστον δύο φορές ο ενάγων, παρά αρκέστηκε στην αποστολή επιστολών, που ανέφεραν, όλως αορίστως, μόνο τα απαιτούμενα έξοδα εγγραφής προσημείωσης και έξοδα τράπεζας ύψους 1.210,00 ευρώ. Ενόψει των ανωτέρω, η προπεριγραφείσα συμπεριφορά της εναγομένης, συνιστά αθέτηση του καθήκοντος διαφώτισης, ορθής ενημέρωσης, πληροφόρησης, διαφάνειας και εξεταζόμενη υπό το πρίσμα των κανόνων των άρθρων 281, 288 ΑΚ, υπαίτια εκ μέρους της πλημμελή εκπλήρωση των συμβατικών της υποχρεώσεων, αλλά παράλληλα αντίκεινται στο γενικότερο πνεύμα του δικαίου και στις επιταγές της έννομης τάξης και παραβαίνουν τη γενική υποχρέωση πρόνοιας και ασφάλειας στο πλαίσιο της συναλλακτικής και γενικότερα της κοινωνικής δραστηριότητας των ατόμων, ήτοι διαγράφεται ως παράνομη (άρθρα 914, 281, 288 ΑΚ), σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη σχετική μείζονα σκέψη και υπαίτια, με αποτέλεσμα την πρόκληση περιουσιακής ζημίας και ηθικής βλάβης στον ενάγοντα, ενώ εμπίπτουν και στο πραγματικό της διάταξης του άρθρου 8 του Ν. 2251/1994, καθόσον ο ενάγων υπάγεται στην έννοια του καταναλωτή και ως εκ τούτου τυγχάνει της προβλεπόμενης στο νόμο προστασίας ως το ασθενέστερο μέρος έναντι των παρεχουσών σε αυτόν τραπεζικών υπηρεσιών. Η παράνομη, δε, συμπεριφορά της εναγομένης, συναρτάται με την έλλειψη ασφάλειας των υπηρεσιών, που θεμιτά δικαιούται να αναμένει ο καταναλωτής, καθώς και με την οικοδόμηση της εμπιστοσύνης, που είναι απαραίτητη στις τραπεζικές συνεργασίες και συναλλαγές, στοιχεία τα οποία όφειλε κατά το νόμο, την σύμβαση και την καλή πίστη και μπορούσε, μέσα στη σφαίρα των παρεχόμενων υπηρεσιών να προσφέρει. Επισημαίνεται, ότι στα πλαίσια του άρθρου 8 του Ν. 2251/1994,ως ισχύει, η υπαιτιότητα του παρέχοντος υπηρεσίες τεκμαίρεται, διότι εισάγεται νόθος αντικειμενική ευθύνη, ενώ η εναγόμενη τραπεζική εταιρία δεν απέδειξε την έλλειψή της. Αντιθέτως, αποδείχτηκε ότι η συμπεριφορά της δεν ανταποκρινόταν στην προσδοκώμενη ασφάλεια, συνεκτιμωμένου του συνόλου των ειδικών συνθηκών και συγκεκριμένα των αόριστων επιστολών που απέστειλε επί

μακρόν, περί διαχείρισης της υπόθεσης, των αντιφατικών επιστολών διαφόρων τμημάτων της εναγομένης, άλλοτε ορίζοντας προθεσμίες τακτοποίησης των οφειλομένων και άλλοτε ζητώντας συγγνώμη για την καθυστέρηση στην τακτοποίηση των αιτημάτων του ενάγοντος, την αποστολή εξωδίκων δηλώσεων για καταγγελία της σύμβασης, είτε πριν καν καταστεί ληξιπρόθεσμη η οφειλή, είτε ενόσω διαρκούσε η διαμεσολάβηση της Ανεξάρτητης Αρχής, την απουσία αιτιολόγησης των χρεώσεων και των αιτούμενων εξόδων επί σειρά ετών και ιδίως την άρνηση παροχής επαρκών και ενδεδειγμένων εξηγήσεων και πληροφοριών αναφορικά με τους όρους της σύμβασης, ώστε ακολούθως να αξιολογήσει ο ίδιος ο καταναλωτής – ενάγων τις συνέπειες της συγκεκριμένης επιλογής και να αποφασίσει εάν θα την επιχειρήσει, υπογράφοντας την πρόσθετη σύμβαση. Ως εκ τούτου, η αποκατάστατέα περιουσιακή ζημία του ενάγοντος, η οποία συνδέεται αιτιωδώς με την προπεριγραφόμενη συμπεριφορά της εναγομένης ανέρχεται στο ποσό των χιλίων τετρακοσίων ενενήντα δύο ευρώ και έξι λεπτών 1.492,06 ευρώ (ήτοι 1.210,00+71,00+50,58+160,48), μέρος της οποίας συνομολογεί κατά τα ανωτέρω αναφερόμενα στις επιστολές της η εναγόμενη. Επιπλέον, αποδείχτηκε ότι ο ενάγων αισθάνθηκε έντονη στενοχώρια, άγχος και υπέστη ψυχική ταλαιπωρία από την πολύχρονη αντιπαράθεση με την εναγομένη, την αδυναμία του να λάβει την αναγκαία ενημέρωση προκειμένου να συμβληθεί μαζί της, τις μακρόχρονες οχλήσεις του και τον κίνδυνο λήψης μέτρων εκτέλεσης σε βάρος της περιουσίας του, τον κίνδυνο να χαρακτηριστεί «μη συνεργάσιμος» δανειολήπτης, με τις συνέπειες που αυτό επισύρει και συνεπώς του παρέχεται αξίωση για την ηθική βλάβη που υπέστη, ενόψει του είδους και της έντασης της βλάβης, του βαθμού πταίσματος της εναγομένης, της κοινωνικής οικονομικής θέσης και κατάστασης των μερών και όλων γενικά των συνθηκών, που ανέρχεται στο ποσό των δύο χιλιάδων 2.000,00 ευρώ. Πρέπει, λοιπόν, κατά παραδοχή των λόγων έφεσης ως και ουσιαστικά βάσιμων, η κρινόμενη έφεση να γίνει δεκτή και ως βάσιμη στην ουσία της και να εξαφανιστεί η εκκαλούμενη απόφαση στο σύνολό της, ακόμα και κατά το μέρος που δεν ανατρέπεται αναγκαία με την παρούσα, αναφορικά με την κρίση της νομικής βασιμότητας της αγωγής, διότι αυτό επιβάλλεται για την

ενότητα της εκτέλεσης (βλ. ΑΠ 1279/2004 ΕλλΔνη 2005. 141, ΕφΠειρ 480/2014 ΕλλΔνη 2015. 470, ΜονΕφΑθ 446/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Σ. Σαμουήλ, Η Έφεση κατά τον ΚΠολΔ, εκδ. 2003, σ. 430, Β. Βαθρακοκοίλης, Η έφεση, εκδ. 2015, § 2383, σ. 595). Ακολούθως, πρέπει να κρατηθεί η υπόθεση και να δικαστεί η παραπάνω αγωγή του ήδη εκκαλούντος και, σύμφωνα με όσα έχουν ήδη γίνει δεκτά στην παρούσα απόφαση, να γίνει αυτή δεκτή εν μέρει ως βάσιμη και κατ' ουσίαν και να υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλει στον ενάγοντα το συνολικό ποσό των (1.492,06 ευρώ περιουσιακή ζημία + 2.000,00 ευρώ χρηματική ικανοποίηση =) τριών χιλιάδων τετρακοσίων ενενήντα δύο ευρώ και έξι λεπτών 3.492,06 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής, μέχρι την εξόφληση. Επίσης, κατά τις διατάξεις των άρθρων 178, 183 και 191 § 2 ΚΠολΔ, λόγω της μερικής νίκης και ήττας μετά την εξαφάνιση της εκκαλουμένης, η εφεσίβλητη - εναγόμενη πρέπει να καταδικαστεί στην πληρωμή ανάλογου μέρους των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος – εκκαλούντος και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας, κατά το σχετικό αίτημά του, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας. Τέλος, σύμφωνα και με τη διάταξη του άρθρου 495 § 3 εδ. ε΄ ΚΠολΔ, πρέπει να διαταχθεί η επιστροφή του παραβόλου της έφεσης στον εκκαλούντα, ομοίως όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται τυπικά και κατ' ουσίαν την έφεση.

Εξαφανίζει την εκκαλούμενη 119/2018 οριστική απόφαση του Ειρηνοδικείου Νίκαιας (τακτική διαδικασία).

Κρατεί την υπόθεση.

Δικάζει την από 24.7.2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 90/2017 αγωγή του ήδη εκκαλούντος ενώπιον του Ειρηνοδικείου Νίκαιας.

Δέχεται εν μέρει αυτήν.

Υποχρεώνει την εναγόμενη να καταβάλει στον ενάγοντα το συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων τετρακοσίων ενενήντα δύο ευρώ και

έξι λεπτών (3.492,06 ευρώ), με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

Καταδικάζει την εναγόμενη – εφεσίβλητη να πληρώσει στον ενάγοντα – εκκαλούντα μέρος από τα δικαστικά του έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας, το οποίο ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων εβδομήντα (470,00) ευρώ.

Διατάσσει την επιστροφή στον εκκαλούντα του παραβόλου ποσού εβδομήντα πέντε (75,00) ευρώ, το οποίο επισυνάπτεται στην έκθεση κατάθεσης του δικογράφου της ένδικης έφεσης (28043767295908050098/2019 ηλεκτρονικό παράβολο).

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στον Πειραιά σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 19 Ιανουαρίου 2022 χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ